

Textus: Jel 1, 9-20 és Jel 5, 1-14:

Kedves Testvérek!

Nagyhéten bejárhattuk a szenvedés útját a Feltámadással. Az utat, amit Isten szánt és szentelt Neki, amit senki más nem járhatott be helyette, amit hűséggel, alázattal és engedelmisséggel járt végig. Itt vagyunk a feltámadás ünnepén, húsvét vasárnapján, örvendezünk és köszöntjük egymást: Krisztus feltámadt! és válaszolunk is rá: „Valóban feltámadt!” Most itt vagyunk és ünneplünk, hálát adunk, együtt magasztaljuk feltámadt Urunkat, aki legyőzte a halált. Mennyire élő ez most a számunkra? Mennyire érint? Mennyire tudunk kapcsolódni ehhez? Testvérek, a feltámadás: DRÁMA. Nem csak abban az értelemben, hogy ez volt a világtörténelem legfontosabb történése: cselekvés, ami mindent megváltoztatott, hanem dráma: amiben sűrűsödött mindaz, ami fontos, lényeges, idő és tér egy pontban különlegesen ért össze. Egy pontja az emberi történelemnek lett forrássá az egész emberiségnek. Az, ami ma nekünk ünnep, rítus, szokás és emlékezés ott és akkor DRÁMA volt. Az a szívem vágya, hogy lehessen az ma is: a történet, a helyreállítás, a gyógyulás drámája az „itt és most”-ban. A Jelenések könyvéből felolvasott Ige is DRÁMA. János apostol látomásokban kapja meg, mi fog történni a végidőkben, hogyan tartja Isten a kezében a világ folyását, a végső dolgokat is. Evangélium ez, reménység forrása. Erő és bizonyosság arról, hogy Isten az Úr, akármilyen történések. Képekben beszél, elvont, de mégis érthető: megismerhető belőle az út, Isten kibontakozó szeretete, uralma. A Jelenések könyve s a felolvasott rész főszereplője is a Bárány, az Emberfia, a győztes Úr, akivel nekünk is dolgunk van itt az ünnepben. Az Emberfia Jézus méltóságjelzője, Dániel könyvéből vett kép, személyleírás. Kezében a hét csillag: Ő világmindenség ura. A korabeli ábrázolásokban a római császárok vagy Mitrasz kezében volt hét csillag, a kis-medve csillagkép csillagai: őket tekintették úrnak és hatalomnak. Itt azonban az igazival találkozunk: akié minden hatalom. Kard jön ki a szájából, ami elsőre ijesztően hathat, miközben az a bírói hatalom képe. Mindenható úr, igazságos, aki igaz ítéletet alkot. Ez Jézus. Három képet, motívumot vigyünk el a mai istentiszteletből, a mai Igéből:

- **Egy drámai kérdést**
- **Egy drámai uralkodói, beiktatási aktust.**
- **Egy drámai istentiszteletet.**

I. A halál és a pokol kulcsai

Az Igében találkozunk egy döbbenetes képpel. Jánoshoz lép, Jánoshoz szól az Emberfia és elmondja neki: Ne félj! Ne félj ember- se tőlem, se attól, amitől minden ember fél. Halott voltam, de élek örökkön örökké. És nálam vannak a pokol és a halál kulcsai. Mi közünk lehet ehhez, miért drámai ez a kérdés: kinél van a kulcs?

A) *Kinél van a kulcs?* Jól tudjuk, mennyire drámai ez a kérdés: egy családban, sietség idején, bejutás esetén otthonunkba, egy fontos helyre. Átélted már a zárt ajtók szomorúságát, reménytelenségét, frusztrációját? A zárt szívek keménységét? A bezáruló lehetőségek ajtajánál, a fel nem táruló titkok lakattal elzárt kamrájánál álltál-e már? S eljutottál-e már addig az ajtóig, amelyet sokáig szeretnénk zárva tartani, s néha ki is nyitnánk szívesen. Toljuk, hogy ki ne nyíljon, rángatjuk, hogy feltáruljon - vagy egyszerűen csak nem szeretnénk tudni róla. Ez a halál ajtaja, az elmúlásé, a pokol kapuja. Hádészé - ahogy a görög szövegben is áll. Kinél van a kulcs ehhez a kérlelhetetlen kapuhoz, ki rendelkezik e fölött a könyörtelen határ felett? A halál és a pokol legyőzhetetlen erők, a végső hatalom voltak az ókori ember számára is. Sokszor megszemélyesített ellenség, konkrét hely a Szentírásban.

„Kinél van hát a kulcs...?” – sokféle választ adott erre az ókori vallási piac is. Pausanias mondaíró szerint a kulcs Hádésznál van. A görög mitológiából pedig tudhatjuk, hogy az igazi gazdája e kulcsoknak Hekaté. Ő egy alvilági istenség, az alvilág asszony, a sötétség úrnője. Amúgy a mondabeli Perszephóné megmentője, akit még Zeusz is tisztel. Nála van kulcs az alvilághoz – sőt a kozmoszhoz is! Három alakú istenség: menny, föld, alvilág közt jár szabadon- így mindenhová van belépési lehetősége. Az egyiptomiak szerint Anubisz az, aki az alvilág kulcsaival rendelkezik. Illetve Ízisz istennő is. Két befolyásos nő tehát, akiket kulcs ügyben keresni lehet.

B) *De mit jelent a kulcsot birtokolni?* A kulcs: hatalom, szabadság. Akinél van, az kienged és beenged. Akinél a kulcs, az tudja, mi van mögötte...! Megkönnyebbülés, felszabadulás! Akinél e kulcsok vannak, attól lehet függeni, lehet félni. Ő engedhet be vagy ki. Tarthat zárva és nyithat meg. Az ember pedig fél, mert egy biztos: nem őnála van a kulcs. Nem ő birtokolja, hanem más... Félelem. Az ember félelme a mulandóságtól abból ered, hogy legközvetlenebb élménye szerint magunk jelenleg „vagyunk” – ezért féltjük is életünket. Félnünk a szégyentől, betegségtől, magánytól, mert ezek mind veszélyeztetik, hogy mi emberek elvileg „vagyunk”. A valódi hit azonban pontosan azt munkálja, már nem az a fontos az embernek, hogy ő van – hanem, hogy Krisztus van. *“Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2,20)* Attól a pillanattól, hogy ez így érvényes, vége minden félelemnek.

C) *Evangélium.* Az evangélium az, testvérek, hogy Jézus hatalma kiterjed a halottakra és a halottak birodalmára is. Neki, aki halott volt és feltámadt és örökké él, hatalma van a mi halálunk felett is. A halál rettenetessége a Krisztus testében élő ember számára elvesztette erejét. MÁRTÍROK! Akiket a császár nevében ölnek meg, akik találkoztak azzal, hogy a császár látszólag élet és halál ura: nem Domitianus dönt felőletek! Jézusnál vannak a kulcsok! És titeket beenged az örök boldogságra. TESTVÉREINK, akiket ma is üldöznek és megölnék, elnyomnak hitetekért a világ minden részén: nem az Iszlám Állam, nem terroristák, diktátorok... hanem Jézus kezében vagytok! Ne féljetek és halljátok meg a feltámadás örömhírét! Mindnyájan, akár átélitek most az üldöztetést, akár nem.

II. Egy drámai uralkodói, beiktatási aktust: a hét pecsétes könyv

A második kép, amit elénk hoz Igénk és ami az ünnepi örömhír lehet a számunkra. Mit láthatunk itt a felolvasott Igében a tróntermi jelenetben?

A) *A TRÓNRA LÉPÉS ÜNNEPE.* Nem mást, mint egy trónra lépési ünnepet. Új uralkodó kerül a trónra...! – ez zajlik itt! Uralkodói méltóság, királlyá tevés drámája, ünnepe, szertartása, ahogy olvashatjuk az Ószövetségben is, a Királyok könyvében: „Akkor Jójáda kivette a király fiát, és fejére tette a koronát; kezébe adta az uralkodás okmányát, és így királlyá választották, és fölkenték őt. Tapsoltak, és így kiáltottak: Éljen a király!” (2Kir 11,12) Aki átveszi a könyvet, az Isten „földi helytartója”, képviselője lesz. A pecsét átvétel egyenlő a hatalom átvételével. A KÖNYV: János a trónon ülőnek a kezében egy könyvet lát, ami belül és kívül tele volt írva és hét pecséttel le volt pecsételve. Az ókori keleten ősi időkből származó szokás, hogy a dokumentumok szövegét a dokumentumot védő tok külsejére is ráírták. Így vált hitelessé és hamisíthatatlanná az okirat. A hét pecsét arra mutat, hogy az okmány Isten tökéletes és elrejtett, titkos végzése. Hogy mi van a könyvbe írva, arról nem beszél külön a látnok, de a későbbi képből nyilvánvaló lesz, hogy Istennek az utolsó időkre vonatkozó üdvtörténeti terve van benne. A 7. pecsét feltörésével (8:1) nem zárul le a végidők eseménysorozata, sőt újabb események indulnak el. A könyv tartalma tehát átfogja az utolsó idők minden eseményét. A pecséteket pedig csak az bonthatja fel, aki képes végrehajtani a benne foglaltakat. Ez sorsdöntő az emberiség jövőjét illetően. Mi van beleírva? Ki képes azt felbontani? Ettől függ az egész emberiség jövője.

B) *Ki méltó erre?* És itt következik az igazi dráma. Egy erős angyal hatalmas hangon: "Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit?" Vagyis ki képes arra, hogy Istennek a világra érvényes tervét és üdvtervét végrehajtsa. Ezek után nagy csend támad a mindenségben. Nincs senki? Nincs. Azt olvastuk, hogy sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt senki nem tudta felnyitni a könyvet, de még csak beletekinteni sem tudott abba. A csalódás és elkeseredettség könnyei törnek fel Jánosból: senki sem méltó. Senki. A római császár sem? A Jelenések könyve keletkezett, akkor indult az első szervezett kegyetlen üldözés Domitianus császár uralkodása alatt a 80-90-es években. Keresztyének ezreit dobták oda kiehéztetett vadállatok elé a cirkuszokban csak azért, mert Jézus Krisztust Úrnak vallották. Nem azt mondták: Kúriosz Caesar? A császár az úr, hanem Kúriosz Christos. A császár ekkor már kötelezővé tette a császárkultuszt, és dominus et deus-nak hívatta magát, vagyis úrnak és istennek. Azt képzelte magáról, hogy az ő kezében fut össze minden szál, ő irányítja a történelmet, tőle függ minden, övé az egész ismert világ. Nem. Senki nem méltó. A mennyben csend lett. Ha senki nem méltó, hogy felnyissa a könyvet, akkor nem derül ki, mi van benne, akkor Isten terve megismerhetetlen, titok marad, sötétség és találgatás arról, mi a terve a világgal, velünk, mit gondol rólunk... Húsvét és feltámadás nélkül idáig jut az ember. Van Isten, van igazság, de nincs kapcsolódás. Mert Ő szent, tökéletes, mi pedig nem. És nincs út hozzá, csak elveszettség, káosz, csend. Mert senki sem méltó. Hála legyen az Istennek, hogy nem ez a történet vége! János sírásának oka az a szomorú felismerés, hogy a teremtmények között nincsen senki, aki megoldja az emberiség sorskérdéseit, és Istennek a sorsunkra vonatkozó végső tervét diadalra vigye. Ekkor egy angyali fejedelem, a huszonnégy vén egyike odalépett Jánoshoz és megvigasztalta. A vigasztalás tartalma az, hogy az Ószövetség által megígért Messiás győzött, és elvégzi a megoldhatatlannak látszó feladatot. Megjelenik a Bárány, aki az áldozat jeleit viseli magán. Ő a keresztrefeszített Krisztus, aki helyettes elégtételt szenvedett a világért. Átveszi a könyvet. Trónra lép.

III. Egy drámai istentisztelet.

Ami kibontakozik előttünk harmadszor az egy csodálatos, hatalmas, drámai istentisztelet, ami azért drámai, mert az alapja a világtörténelem drámája és olyan értelemben drámai, ahogy semmi más a világon: örökké tart és megjelenik benne a legfontosabb igazság: VAN, AKI MÉLTÓ: van, aki megváltotta az embert...

A) *A GYÜLEKEZET ÜNNEPE, HATÁRTALAN DICSŐÍTÉS:* mert MÉLTÓ A MEGÖLETETT BÁRÁNY. A méltó Bárány minden hatalommal bír, hiszen hét szarva van. Átveszi a könyvet és felnyithatja a pecsétjeit. A másnak elhordozhatatlan tudást/ismeretet, az elhordozhatatlan igazságot, leleplezést, elhordozhatatlan titkokat, Isten akaratát, üdvtervét átveszi és be is fogja teljesíteni. A 7. vers az őskeresztyénség hitvallásának tömör összefoglalása: a megöletett és feltámadott Jézus Krisztus az Úr. Ez az uralom még nem nyilvánvaló az egész világ előtt, csak a sorskönyv pecsétjeinek feltörése után és a végső idők eseményeinek lezáródása után válik azzá, de az egyház a mennyei lényekkel, az Isten előtt szolgáló angyalokkal együtt már tudja ezt, ezért számára kimeríthetetlen vigasztalás és erő forrása. Az új ének első részében csak az angyali fejedelmek énekelnek. Azért dicsőítik a Bárányt, mert váltságahalálával minden népből egy népet vásárolt meg. Az angyali fejedelmek imája egyesül a szentek magasztalásával, amelyet, mint itáláldozatot Isten trónja elé öntenek. Az egyház létrejöttének csodájáért dicsőítik a Bárányt. Ez a dicsőítő ének azonban csak jeladás ahhoz a hatalmas, mennyet és földet betöltő doxológiához, amit a János számára hirtelen láthatóvá lett megszámlálhatatlan mennyei lény énekel és vele együtt minden teremtmény a mindenség minden dimenziójában (mennyben, földön, föld alatt, tengerben). Az erő, gazdagság, bölcsesség és hatalom az, ami az uralkodást hatékonyra teszi, a tisztesség, dicsőség és hálaadás pedig a hódolat kifejezése az igazságos és áldást hozó uralkodásért (12 v.). A zárórész a trónon ülőt és a Bárányt együtt magasztalja. Őt illeti Krisztussal együtt minden hódolat örökkön-örökké, azaz vég nélkül. A császárkultusz minden magasztaló jelzőjét Istenre és Krisztusra alkalmazza a mindenség éneke. Ez a merész új ének az őskeresztyénség öntudatos hitének és hitvalló bátorságának legszebb kifejezése. Ma is milliók teszik ezt... s egy nap színről-színre látjuk majd Őt s tesszük együtt mi is a mennyben. Jöjjön el a Te országod!- kiálthatjuk mi is és kapcsolódhatunk a hódolathoz.

B) *Méltóságát nekünk is adja.* Megdöbbenő olvasni az Igében, hogy a méltó Bárány azokat, akiket megváltott: „... a mi Istenünk papjaivá és országa népévé tetted őket, és uralkodni fognak a földön.”. Részünk lehet dicsőségében, megváltásában, tulajdonképpen méltóságában. Helyreállításában, megelevenítő munkájában, életében. Feltámadásában is részünk van: mi is fel fogunk támadni egy nap halálunkból, akik benne hiszünk. Örökségünk van nála, nem felejt el, tudja a nevünket. Így lehetünk Fiak, örökösök, akiknek van jövőjük. Az evangélium, a feltámadás üzenete megvigasztal: „Ne sírj! Győzött az oroszán Júda törzséből...” Itt vagy ebben te is! Egyéni sorsod, utat, zárt ajtóid, titkaid, kérdéseid: Ne félj. Ő győzött. Benned és feletted is. Egyre nyilvánvalóbb lehet ez benned és körülötted is. Örvendezzünk győzelmének. És magasztaljuk életünk minden napján: Méltó vagy, megöletett Bárány! Te vagy az Úr! Nincs más! Tiéd az életünk! Csak előtted hódolunk!